

Müslümanlar 'Şeriat'a hazır değil!

Hayatını İslam'a göre şekillendirmek isteyen dindar bir Müslüman'ın yeni anayasadan beklentileri nelerdir?

1 Şubat 2012, Çarşamba - 18:55

Önümüzdeki 20-30 yıl için Türkiye'nin yönünü önemli oranda belirleyecek olan yeni anayasa çalışmaları devam ediyor. Bu denli önemli bir konuda hemen her kesim sesini yükselterek taleplerini dile getirirken bir kesim adeta görmezden geliniyor. Acaba hayatını İslam'a göre şekillendirmek isteyen dindar bir Müslüman'ın yeni anayasadan beklentileri nelerdir?

Dindarların talepleri, liberal ve demokrat aydınların şekillendirdikleri bir dünyanın parantezindeki unsurlardan biri olarak kalmaya mahkûm değildir. Kendine has ihtiyaç ve beklentilerini, kendi yöntemleri ile ifade edebilecek olgunluktadır. Belki geçmişin baskıcı dönemlerinin getirdiği ürkeklik, belki de **“nasıl olsa hükümet bizim yerimize düşünür”** kolaycılığı ama bu alanda dindarların sessizliği gözden kaçacak gibi değil. Merkez medya ya görmezden geliyor ya da tek tük talepleri iç sayfalardan veriyor. Yeni anayasa konusunda sesi belki de en fazla çıkması gereken kesim olan dindarların, hem bu sessizliğinin sebeplerini, hem de taleplerinin neler olabileceğini bu alandaki en yetkin isimlerden biri olan Ebubekir Sifil ile konuştuk.

Röportaj: A.Köktürk-G:Sönmez

Fotoğraf:Faruk Yenil

MÜSLÜMANLAR 'ŞERİAT'A HAZIR DEĞİL!

Yeni anayasa çalışmaları başladı, devam ediyor, fikirler alınıyor. Yeni Anayasa için sizden de fikir alınsa kırmızı çizgileriniz neler olurdu?

En genel şekli ile şöyle cevap verirdim; Bu milletin aslı, özü, tarihi, inancı, kimliği ile karakter vasıfları ile örtüşen bir anayasa talep ederdim.

Türkiye'nin içinden geçmekte olduğu dönemde hassas merkezler var, sinir uçları var, buralardan **“nasıl bir tepki alırız”** diye bütün işler böyle yürüyor. Sadece yasama işleri değil gündelik hayat bile böyle yürüyor. **“Aman bir yerlerden bir tepki almayalım”** diye

diye milletin üzerinde bir sindirilmişlik hali var. Cumhuriyetin başından beri böyle oldu.

Cumhuriyeti "çoğunluğun iradesi" anlamında bir idare şekil olarak millete uygulayanlar, milletin Kur'an okumasını yasakladılar, Kur'an'ı yasakladılar, Kur'an kurslarını kapattılar. Çok büyük bir baskı ve sindirme politikası uyguladılar. Bu politikalar milletin adeta genlerine işledi. Her hangi bir konuda bir adım atacağı zaman **“acaba bir yerlerden tepki alır mıyım”** düşüncesi var. Bu ülkenin görünmez yerlerinde, bu ülkeyi görünmez eller idare ediyor adeta.

“O eller ne yapar, ne düşünür”

diye herkes aklının bir ucunda hesap yapıyor. Öyle bir anayasa yapardım ki, artık böyle bir hesap yapılmasın.

“Görünür görünmez ellerin sizin mahrem alanlarınıza uzanabilecek kudreti, marifeti, yetkisi, yeteneği yoktur

” gibi bir garanti verirdim. Ne kadar mümkün bu? Cevap insanla ilgili. İnsan kendi korkularını ne kadar aşabiliyorsa bu, yasa yapma zeminine o kadar yansıyor. Biz ne kadar ürkek davranırsak o gayrimeşru faaliyetler de o oranda işin önünü açabilecek iradeyi buluyor.

ŞERİAT BİZİM ÜLKEMİZDE “CISS” BİR KELİME

Bu milletin dini inançları ile ilgili olarak, söz gelimi, en az İngilizler kadar özgürlükçü, en az İngilizlerin uygulaması kadar kendinden emin bir anayasa yapardım. 2000'li yılların sonunda İngilizler, Müslümanların kendi aralarındaki işleri kendi şeriat mahkemelerinde çözebilmelerine imkân sağladı. Bunu ne niyetle yaptığı konusunda farklı değerlendirmeler yapılabilir. Burada asıl üzerinde durulması gereken, ortaya çıkan "netice"dir. Bu uygulamalar o kadar başarılı oldu ki, Gayri Müslimler bile kendi aralarındaki ticari bir takım anlaşmazlıkları o mahkemelere götürmeyi tercih ediyorlar artık. Çok hızlı sonuç alınıyor, çok adil yargılama yapılıyor çünkt. Gayri Müslimler bile buna ilgili göstermeye başladılar. Biz İngilizlerin yaptığını bile yapamıyoruz. Burası Müslüman bir ülke, Müslümanların kendi aralarındaki hukuku kendi inançları doğrultusunda görebileceği gerçeğini dillendirmekten korkuyoruz.

Bu ülkede “şeriat” diye bir kelime var, bu ülkede bu kelimeyi ağzınıza aldığınızda bile diliniz yanar, “cısss” bir kelime. Çok sıkı-fıkı ilişkilerde olduğumuz İsrail'in de bir şeriatı var, şeriat devleti var. Kimse şeriat deyince Yahudilerin uyguladıklarını anlamıyor. Hep "kötü örnek" olarak ya İran ya Suudi Arabistan aklımıza geliyor.

“ÇAĞDAŞLIK” AYET GİBİ BELLETİLDİ

Devlet, milletin ortak iradesinin yansımasından oluşan bir mekanizmaydı, o devletin o milletin inançları, kültürü, beklentileri doğrultusunda bir yapı arz etmesi tabiidir. Müslüman bir millete Gayri Müslimlerin, İsviçre'nin medeni hukukunu ne diye dayatıyoruz? Hangi müslüman zina fiilinin suç olmaktan çıkarılmasına razı olur? Gerçekten bu milletin değerleriyle örtüşen bir durum mudur bu? Adına “çağdaşlık” denen ve **“ayet gibi, vahiy gibi”** belletilen bir şey var; **“bunun kıstası da Batı'dır”**

diye öğretiliyor. İsviçre'nin medeni hukukunu, İtalya'nın ticaret hukukunu, bilmem nerden ne hukukunu almak zorundasın. Hayır, böyle bir zorunluluk olmamalıdır. Kendi medeni hukukumu, kendi ticaret hukukumu, kendi anayasamı bu topraklarının beklentilerine, taleplerine, gerçeklerine göre yapmak zorundayım. Aksi halde meşruiyet tartışmalarının önünü alamazsınız. Bu milletin üzerinde, bu millete uygulamak için yasa yapan mekanizmalar, bu yasayı bu milletin hususiyetlerine değil de İsviçre'de yaşayan insanların hususiyetlerine göre yaparsa, meşruiyet problemini nasıl aşar?

“Konjonktürel olan-ideal olan” ayrımı konusunda ne diyebilirsiniz, sizce böyle bir ayrım var mı?

Böyle bir ayrım her zaman vardır. Başka hukuk sistemlerinde de vardır, İslam'da da vardır. Fıkıh, özellikle hukuk hakkında konuşulursa –Fıkha İslam hukuku denmesini doğru bulmuyorum çünkü ikisi iki ayrı şey–, insanın dünyasını ve ahretini tanzim eden, tahkim, tahsin eden bir sistem. Fıkıhı bir Müslüman hayatına uyguladığı zaman hem dünyasını mamur ediyor, hem ahretini garantiye alıyor. Böyle baktığınızda fıkıh sistemi içinde, Kur'an'da, Sünnet'te veya diğer delillerde (icma, kıyas ve tali deliller) bunların tamamı içinde ilkeler var, ilke değerinde hükümler var ve pratik hayatı düzenlemeye dönük hükümler var. Bunlar değişmez. Biz bunları 1400 yıllık müktesebatımız içinde “kaideleştirmişiz”.

İlkeler değişmez ama aktüele bakan kısımda değişebilir mi?

Pratikte bu ilkeleri gerçekleştirecek değişiklikler yapılabilir; o ilkelerin maksadını bozmadan, değişik uygulamalara gidilebilir. Böyle bir cümle kurulduğunda, genelde cümleyi kuranın maksadına göre farklı sonuçlar ortaya çıkar:

‘ADAM ÖLDÜRENİ ÖLDÜRÜN’Ü DEĞİŞTİREMEYİZ

Muhafaza edilmesi gereken ilkeler nelerdir?

İslam 5 temel amacı garanti eder. Akıl Emniyeti-Nesil Emniyeti-Din Emniyeti-Can Emniyeti-Mal Emniyeti....

Diğer uygulamalar bunların yansınmalarıdır, pratiğe aktarılmış şekilleridir. Bir takım ayetlerde, bir takım hadislerde, uygulamalarda hep bu 5 ana maksat gözetilir. "Maksad"ı öne çıkarıp da “**bu maksatları gözetmek için filan devirde falan hüküm uygulandı, şartlar değişti bu devirde başka bir hüküm uygulanır**

” demek mümkün değildir. Anayasanın başlangıç maddeleri gibi değiştirilmeyecek hükümler vardır. Bunlar insanın iradesi dahilinde olan şeyler değil. Nasıl bu 5 temeli değiştiremiyoruz, aynı şekilde bizi bu 5 temele götürecek vesile hükümleri de değiştiremiyoruz.

Mesela; Kur'an-ı Kerim'de emir buyurulan zekât ibadeti malın 40'ta birinden verilmek suretiyle yerine getirilir. Baktığınızda sanki zekât sosyal hayatta dengeyi korumak, muhafaza etmek için ibraz edilmiş gibi durur. Tam böyle değildir ama böyle bir misyonu da vardır. Şimdi bugün kalkıp da, “Geçmişte 40'ta bir nisabı iş görüyordu artık görmüyor” diyerek 40'ta 1 olan nisabı değiştirebilir misiniz? Değiştiremezsiniz, bu nisabı koyan Allah'ın ilmi mutlak... O bu günü de biliyor, geçmiş de biliyor, geleceği de biliyor. Onun için bu zaman o zaman, konjonktürellik diye bir şey yoktur. Mutlak ilme dayalı olarak vaz edilmiş olan hüküm 40'ta bir ise 40'ta birdir, değişmez.

Kur'a'da hırsızlığın ya da haksız yere adam öldürmenin vb. müeyyideleri var. Bunlar ilke değerinde bir hükümdür değiştirilemez.

Üstelik “**kısasta sizin için hayat vardır**” diye bizi uyarıyor Kur’an-ı Kerim. Biz bunun yerine “**artık bu geçmişte kaldı, çağdaş hukuk haksız yere adam öldürenin öldürülmesini değil başka bir ceza ön görür**”

diyerek bu cezayı değiştiremeyiz, değiştirmemeliyiz. Bu cezayı koyan her hangi bir konjonktürel duruma göre koymadı ve bizi de uyardı ki;

“**kısasta sizin için hayat vardır, uygulanırsanız keyfi öldürmelerin, fitnenin önüne alırsınız.**”

Şu an önümüzdeki en az 30 yılı ipotek altına alacak bir anayasa çalışması var. Yönteme bakılırsa hükümet diyor ki gelin farklı kesimler bir araya gelip hazırlayalım. Ne kadar bizden olacağı tartışılır ama diğerleri katılsın gayreti var. Bu anayasa çalışmalarına katılanlar açısından itikadı bir sorun da doğurmaz mı?

Bana anayasa konusundaki fikrimi sordunuz, ben de nasıl bir anayasa istediğimi söyledim. Her isteyen, her istediği hukuk sistemine kendi içinde tabi olsun. Çok hukukluluk sistemi... İngiltere örneğini onun için verdim. Anayasa olsun ve bu çok hukukluluğu garantiye alsın. Bundan korkmamıza gerek yok.

LAİKLİK, BİR MÜSLÜMAN İÇİN ASLOLAN MIDIR?

“Laiklik orta noktada ve tüm inanışları koruyacak eşit uzaklıkta olacak” söylemi var? Korkulan şey ne?

Hukuk ve anayasa sürecinde “**en ideal sistem laiklik olarak görülüyor. Herkesin anayasa-yasa karşısında eşit statüde bulunduğu ve aynı hükümlere tabi olduğu, devletin tüm inanç sistemlerine hatta inançsızlığa eşit mesafede bulunduğu bir sistem daha makul daha mükemmel**” gibi gözüküyor. Ben böyle bakmak zorunda olmadığımı düşünüyorum.

Bir Müslüman için aslolan, **bu dünyayı Allah rızası doğrultusunda yaşamaktır. Nasıl yapacağız? Bunun yolunu kendimiz arayıp bulmak gibi bir sıkıntıya düşür edilmiş değiliz. Bu yolu da yine bizim temel referanslarımız gösteriyor.**

Bir bütün olarak fıkıh dediğimiz yapıyı, sistemi bireysel ve toplumsal hayata aktardığımız zaman biz Allah rızası doğrultusunda bir hayatı garanti etmiş oluyoruz.

Diğer hukuk sistemleri ile diğer inanç mensupları ile kesiştiği noktalar olmayacak mı? Elbette olacak... Bu durumda yapılması gereken şey bundan dönmek, iptal etmek değil. Hangi olay söz konusu ise o olay üzerinde çözüm bulmaktır.

Geçmişte Osmanlı sisteminde, bu ülkede yaşayan her hangi bir azınlık mensubunun hakkı, hukuku gasp edilmiş midir, böyle bir şey var mıdır? Dinini, kültürünü yaşamada, hayatı inancına uygun bir şekilde tanzim etme noktasında herhangi bir gayrimüslim'in hakkı gasp edilmiş midir? Bizim tarihimiz, belgelerimiz, arşivimiz ortada, geçmişimiz ortada, yaşanan hayat ortadadır. Hemen şurada, Üsküdar Kavacık'ta cami ile kilise yan yana bir arada, aralarında sadece bir duvar var. Biz sadece kendi hukukumuzu dünyevi ve uhrevi beklentilerimizi amaçlarımızı değil aynı zamanda bizimle bir arada yaşayan insanların inançlarını, hassasiyetlerini de muhafaza etmişiz.

Öbür türlü, Endülüs'e gidin, ayakta kalmış bir tane cami bulmanız çok zor. Bir müzelik El-Hamra vardır, onun dışında çok zor. Her şeyi ile bitirilmiş 8 asırlık bir medeniyet var orada. Ama Osmanlı'nın hakimiyet sahasındaki coğrafyada nereye giderseniz gidin, bütün azınlıklar kendi dilleri, kültürleri, inançları, ibadethaneleri ile ayaktadır. Varlığını muhafaza etmesi sağlanmıştır ve bu sayede bugüne kadar gelmiştir. Dolayısıyla herhangi bir hukuk sisteminin diğerlerini baskılamasından değil, ideal-tabii hukuk sistemi uygulandığında ortaya çıkacak mükemmel manzaradan bahsediyoruz. Ne var ki, ülke olarak eldiğimiz noktada biz bundan korkuyoruz, çünkü genlerimize böyle bir şey yerleştirildi. Bizi İstiklal mücadelesi vermek zorunda bırakan Batı, bize böyle bir şey işaret etti. **“Size çağdaş hukuk lazım, bunun için bizim seviyemize gelin, bunun yolu da budur”** diye yol gösterdiler, biz de gidiyoruz. Bu olup biteni sorgulamak gibi bir iradeyi de gösterebilmemiz lazım.

Sizce de bir aşırı pısırıklık yok mu? En basitinden Aleviler cemevleri ibadethane olsun istiyor. Onlar bunu isterse tarikatlerin de “biz de tarikatlerin Diyanet'te temsilini isteriz demesi gerekmez mi?

Gerekir tabii. Az önce de ifade ettik. Türkiye'de dini hassasiyet sahibi kişi ve kesimler çok uzun yıllar baskı altında tutuldular. Sadece pratikleri değil, duyguları bile örselendi, zedelendi, yıprandı, ihmale uğradı ve kısmen dönüştü. Ama geldiğimiz noktada artık bu toprağı vatan

MÜSLÜMANLAR ŞERİATA HAZIR DEĞİL, NİÇİN???

Yazar Ali Kara

Çarşamba, 01 Şubat 2012 21:35 -

yapan değerlerin öne çıkması, bu değerlerin hayata hakim olması, görünür olması talebini yüksek sesle dillendirmek lazım.

Çanakkale’de 250 bin insan şehit oldu. Mümkün olsa da o kabirleri açsanız, o insanları kaldırsanız, sorsanız; **“Siz bu ülkede nasıl bir hukuk istersiniz, ne uğruna öldünüz?”** diye. Size benim söylediğimi söyleyecektir. Farklı bir şey söylemeyecektir.

Gidin Sarıkamış’ta donan 90 bin askere, gence sorun; **“Nasıl bir Türkiye nasıl bir memleket, vatan isterdiniz?”** diye, yine bunu söyleyeceklerdir.

Bu bir anlamada ısmarlama, giydirilmiş, manipülatif düşünme, davranma biçimini, korkuları bir kenara bırakıp işin aslını yüksek sesle, cesaretle dile getirmek lazım. Bu bir iradedir, bir düşünce açıklama meselesidir ve bu yüzden kimsenin başına bir şey gelmemelidir, bunu yapmaktan da kimseye bir zarar gelmemelidir.

MÜSLÜMANLAR “ŞERİAT” A HAZIR DEĞİLLER

Muhafazakâr kesimler bile “şeriat” dediğinizde korkuyor. İnsanlar şeriat sistemine hazır mı?

İnsanlar öyle bir kıvama getiriliyor ki, kendi değerlerine yabancılaştırılıyor. Türkiye’de artık %99 Müslüman olduğunu söylediğimiz bu memlekette “şeriat ister misiniz?” diye sorsak, Müslümanların büyük bir çoğunluğu buna karşı çıkar. Çünkü içi doldurulmamış, hesabı verilmemiş kalıp yargılar üzerinden pratik algı kodları yerleştirildi bizim beynimize. “Şeriat” denilince herkes bir şey anlar hale geldi, bunu büyük ölçüde medya yaptı. Manipülatif efektler eşliğinde, gırtlığına kadar toprağa gömülmüş taşlanarak öldürülen kadınlar gösterildi. İnsanlar şeriat deyince bunu anlıyor. Oysa sorsanız, “bütün tarih boyunca, bütün insanlık boyunca İslam tarihi boyunca kaç kişi recm edilmiştir, kaç kişinin eli-kolu kesilmiştir?” diye alacağınız cevap çok komik rakamlardır.

Biz çağdaşlık uğruna idealleştirdiğimiz dünyanın insana bakışı ile bizim insana bakışımızı

gerçek anlamda kıyaslayabilecek bir zihni dinginlikte, durulukta ve dirayette olabilsen arada kıyas kabul etmez uçurumlar olduğunu görebileceğiz. Yani, **“Batılı için insan ne ifade ediyor?”**, **“Müslüman için insan ne ifade ediyor?”**

, bunu o tarihi tecrübeleri yan yana koyarak çok rahat görebiliriz. İki dünya savaşında ölen insanların sayısı 100 milyon. Sadece 2. Dünya savaşında 60 milyondan fazla insan ölmüş. Çağdaş, uygar dediğimiz insanların tarihlerine ve bugünlerine bakıyorsunuz... Bir TV kanalında Afganistan’da esir alınan Taliban askerlerine yapılan muameleleri gösterdiler. İnanın izleyemiyorsunuz. Kimi yerleri karartmışlar, buna rağmen izleyemiyorsunuz. O insanlara reva görülen muamele, o işkence... Kitleseel kıyımlar var. Irakta da başka yerlerde de gördük bu manzaraları.

Bu "çağdaş normlar" dedikleri şey, çağdaş olduklarını söylediğimiz toplumların kendileri için tasarlanmış şeylerdir. Onlar insanları iki gruba ayırmıştır. Birinci grup insan, büyük “İ” ile yazılıyor. O insan ABD’de örneğinizi gördüğümüz, WASP tarzı –White(beyaz), Anglosakson, Protestan- o illuminati örgütünün ve ona bağlı olan yapıların öne çıkardığı, merkeze koyduğu insan bu. Dünyanın geri kalanı da “insanımsı”. Yani insanla hayvan arası, daha henüz gelişiyor, gelişmesi sürüyor. Fukuyama bir makale yazdı, “Tarihin sonu”, “tarihin sonu geldi, bitti” dedi. Bununla, “Biz gelişmede kalkınmada ilerlemede öyle bir noktaya geldik ki bundan ötesi yok. Biz evrimimizi tamamladık ve bizim için tarih bitti. Dünyanın geri kalanı, yani "insanımsılar" da bizim geldiğimiz noktaya gelmek zorundadır.” dedi. Biz evrim deyince sadece Darwin’e yükleniyoruz. Bu anlayışın sosyolojik, kültürel versiyonu da var. Batılı dünyanın geri kalanını insanımsı görüyor.

Bu benim çok zoruma gidiyor. Batıya gittiğinizde birbirine saygı duyan insanlardan oluşmuş bir toplum görüyorsunuz. Kimse kimseyi rahatsız etmiyor, hakkını hukukunu çiğnemiyor. Ama buraya geldiğinde o adamlar hayvanlaşıyor. O kadar rahat hareket ediyorlar ki. Ben İstanbul’a taşınmadan önce otelde kaldırdım geldikçe, grup grup gelirlerdi tahammül edemez otele gitmezdim. Hayvanlar gibi davranıyorlar. Kendi memleketlerinde değil de burada neden yapıyorlar bunu? Burada “insanımsılar” arasında, bir kademe üstte yaşıyorlar, burada saygı gösterip rahatsız etmemesi gereken varlıklar yok. Burada küçük “i”li insanlar var, "insanımsı yaratıklar" var, onlar çok önemli değil. Onun için öyle davranıyor. Genetik, refleksif bir şey bu. Batı’nın mevcut dünya, insan, varlık anlayışı bu. Böyle iken bizim onların kendileri için, birbirlerini yeme sürecini sonlandırmak için, otuz yıl savaşlarında, yüzyıl savaşlarında ve nihayet iki dünya savaşında ortaya çıkan yıkımları, katliamları, kitleseel imhayı, tekrarlamamak için buldukları ve kendi pratiklerine dönük olarak tasarlanmış şeyleri ideal sistemler diye alıp kendi bünyemize taşımak zorunda değiliz. Benim kendi hakikatim kendi gerçekliğim var, kendi tarihim, müktesebatım var, kendi kavramların düşünce sistemlerim var. Buradan hareket etmeliyim.

ERDOĞAN’IN İNANDIRICILIĞI TARTIŞILIR OLDU

Türkiye eskiye nazaran, görünürde daha etkin durumda. Bu noktada bir çıkış yapamaz mı?

Yapar da samimi bir şekilde önce kendi özümüze dönmesi lazım. Başbakan'ın Mısır'a gidip oradaki halka laiklik telkin etmesi, inandırıcılığını tartışılır hale getiriyor. Bu topraklarda yaşayan insanların tarihlerinde ve din/hayat algılarında laiklik diye bir şey yok. "Biz yapıyoruz güzel oluyor, siz de yapın" düşüncesine çok fazla anlam veremiyorum. Oradaki insanlar için de karşılığı yok.

Aslına bakarsanız laikliğin bizde de bir karşılığı yok. Milletin kendini dışa vurabileceği bir zemine kavuştuğunda gideceği yer kendi benliğidir, geldiği yerdir, tarihidir, kültürdür, kimliktir. Bu millet batılı olmayacak. Hiçbir zaman olmayacak. Siz ne yaparsanız yapın, Anadolu insanın kapısını çalıp bir lokma ekmek istediğinizde sizi tanrı misafiri kabul edip başköşeye oturtacak. Ve teknesinde ne var ne yok önünüze koyacak. Bu millet bu anlamda modernleşmez çünkü genetik bir uyumsuzluk var... Modernleşmek demek; bireyselleşmek, bencilleşmek demek.

Batı aile kurumu olarak, ahlaki olarak çökmüş durumda, adi uçlar artmış durumda... Bundan sonra Batı nereye gider?

Batı nereye gider? Bunun sonu toplumsal bir çözülmedir, kaostur yani. İnsanların değerlerini kaybettiği, bireyselliğin alabildiğine öne çıktığı bir sürecin ucu başka nereye çıkar? Kendi iç çatışmalarını bitirmek için, tüketim manyağı haline getirdikleri toplumlarına yeni tatmin imkânları sunmak için bu süreçte İslam dünyasına yeni saldırılar –tabii ki bahanelerini de üretirek!– beklenebilir. Bunu dikkatte tutmakta fayda var.

TÜRKİYE'Yİ NELER BEKLİYOR

Türkiye gibi ülkelerde ne olur? Geldiğimiz nokta geride bıraktığımız süreç ve önümüzde bizi bekleyen süreçte ne var?

Biz şehirleştikçe, şehirlileştikçe, bu kent kültürü denen şey bizi birbirimize yabancılaştırıyor, birbirimizden uzaklaştırıyor. Mahkemelerimizdeki davaların sayısı artıyor. Şu anda biz Avrupa'nın en büyük mahkemelerini yapmakla övünüyoruz.

“Bizim geçmişimizde ne vardı?” diye baktığımızda fazla değil 100 sene öncesine baktığımızda her şey çok farklı idi. 1910 Balkan Savaşı öncesi Ahmet Cevdet Paşa üst düzey devlet görevlisi olarak Balkanlara gidiyor. Balkanları kaybetmeyelim diye. Bosna'ya gidiyor. Gezileri sırasında Bosna'ya Osmanlı'nın açtığı Ticaret Mahkemesi'nin 3 çalışanı geliyorlar "bir talebimiz var" diye. Diyorlar ki; “Biz burada Devlet-i Aliye'nin Ticaret Mahkemesi'nde görevliyiz, biz bu görevden alınmak istiyoruz.” Soruyor, “Şikayetiniz mi var?” Diyorlar ki “Bizim aldığımız para haram” , “Nasıl yani?” “3 yıl önce bu mahkeme açıldı biz 3 yıldır sabahdan akşama oturuyoruz gelen yok giden yok, davalı davacı yok. Bizi görevden alın, mahkemeyi kapatın.” Ahmet Cevdet Paşa Bosna esnafını geziyor “işin aslı nedir” diye. Bir toptancı dükkânına gidiyor, kendini tanıtır soruyor, “siz nasıl alış veriş yaparsınız?” diye. Cevap: “Bize perakendeci esnaf gelir, ne almak isterse alır, biz onu pusula ile kaydederiz. Bir nüshası onda olur, bir nüshası bizde. Adam gider sattığını satar, sonra paramızı verir. Bazen bizim paraya ihtiyacımız olur, tahsildar çıkarılır, kimlerden alacağımız olduğu bellidir, gider ondan paramızı tahsil eder gelir.” Cevdet Paşa, “Senet sepet yapmaz mısınız?” diye soruyor, “yok” cevabını alıyor. “Aldığını inkâr ederse ne yaparsınız?” diye sorunca şaşırıyor esnaf, “olur mu beyim, insan aldığını nasıl inkar eder?” diyor. Paşa, “Ya ölürse alacağınızı nasıl alırsınız?” diye soruyor. Diyorlar ki, “Bizim verdiğimiz pusula onun terekesinden çıkar, varisleri bize onu öder.”

100 sene öncesinde yaşanan bir şey. Bu toplum böyle idi. Aradan üç kuşak geçti. Şimdi Avrupa'nın en büyük mahkeme binasını yapmış olmakla iftihar ediyoruz. Bu millet nereye gidiyor, nereye gidecek? Şehirleştikçe ahlaki yozlaşma, ruhi çözülme, bunalım artıyor, insanlar birebirine güvenmiyor, komşu komşuya kapısını kapatıyor, mahkemelerde davalar çığ gibi büyüyor...

Bu toplumda bizi bir arada tutan bir şey yok mudur?

Bu insanları bir arada tutan ne var? Hiçbir şey yok! Din deseniz, kimin hayatında ne kadar etkinse o kadar. Kültür deseniz kültür yok. Esas bu işlerin kökü kültürdür. Din inançtır, kalpte beyinde maneviyatta ruhta yerleşir ve dışarıya kendini kültür olarak vurur. Bu mimari olur, ev dizaynı olur, şehir kurma tarzı olur, komşu münasebetleri olur, insani ilişkiler olur... Kültürünü

MÜSLÜMANLAR ŞERİATA HAZIR DEĞİL, NİÇİN???

Yazar Ali Kara

Çarşamba, 01 Şubat 2012 21:35 -

kaybetmiş bir toplum, bir insan ne olur? Ömer Hayyam'ın dediği gibi, “Ne tam gavur olur ne tam Müslüman”, böyle bir şey yani.